

MER LIN

9. KİTAP

ULU AVALON
AĞACI

T. A. BARRON

Ne kadar yıpransa da bereketini esirgemeyen
Toprak Ana'ya ve arada kalmış diyarlardaki kâşif dostlarım
Denali Barron ile Patricia Lee Gauch'a özel teřekkürler...

YARLAR

burada tuhaf insanlar yaşıyor

Söylencelerdeki

FINCAYRA

ADASI

Öbür dünyanın
kuyusu burada mı?

Slantos

mağaralar

Karanlık Kale

Kehanete göre devlerin
dansı burada olacak

harabeler

Goblin Ordugâhı

KARA TEPELER

Cairpre'nin evi

Dar geçit

Hazinelere Burada Olabilir mi?

Teilean
ve
Garlatha

Domnu'nun ini

PERİLİ
BATAKLIK

Galator burada
olabilir

Ozanlar
Kasabası

KIRACIYALAR

harabeler

Sis adanın etrafını hiç terk etmiyor

Avalon yaşıyor. Büyüsü, sisleri ve sanırım hepsinden de önemlisi, faniliğin kederinde hem hakikati hem de şifayı hatırlatması sebebiyle yüzyıllardır öykülerde ve şarkılarda kutlanıyor... Büyümeye devam eden bir dünya ve hikâye bu; tıpkı bu öyküde anlatılan kökleri en derinlere inip de dalları en yükseklerle erişen Ulu Ağaç gibi...

Kalbimize kök salmış tüm söylenceler gibi Avalon'un da durmaksızın yeni tasvirleri filizleniyor, dallanıp budaklanarak çiçek açıyor. Bu hikâye de onlardan biri. Yeni versiyonların her biri farklı biçimlere ve renklere sahip olsa da hepsi aynı ağaca bağlı olduğu gibi hayat enerjisini de aynı kadim topraktan alıyor. Dolayısıyla bu sayfalarda Avalon'u tekrardan düşlediğimi söylemek mümkün olsa bile bu hikâyenin, hâlen daha yaşayan muazzam büyüklükteki olağanüstü bir ağacın incecik bir dalından ibaret olduğu da yadsınamaz bir gerçektir.

T. A. Barron

DOĞDU BİR KALP MİSALİ ATAN TOHUMDAN

Ozan Willenia'nın Avalon tarihini anlatan şanlı açılış satırları:

Bir dünya ölürken başka bir dünya doğar. Aydınlıkla karanlığın birleştiği andır bu. Sislerle çevrili Fincayra diyarında uzun süredir akıllardan ırak kalmış küçük bir ada keşfedilir ansızın, bir grup çocuk ölümlerden oluşan koca bir orduyu yener ve itibarını yitirmiş halk da sonunda kanatlarına kavuşur. Ve bunca mucizenin en büyüğüse Merlin adındaki genç bir büyücünün gerçek adını kazanmasıdır: Olo Eopia, birçok zamana, birçok mekâna ait o büyük adam. Lakin Fincayra kurtulsa bile kaybolmuş ve çoktan Öbürdünya denen Ruhlar Âlemi'ne karışmıştır.

Fakat tam o anda yeni bir dünya doğar. Merlin'in büyülü bir aynanın ardına yaptığı yolculuğun sonunda edindiği kalpmişçesine atan bir tohumdan doğan bu dünya, aslında Yeryüzü ile Cennet'in, ölümlüyle ölümsüzün ve dalgalı denizlerle ebedî sislerin arasında köprü görevi gören bir ağaçtır: Ulu Ağaç.

Birbirinden eşsiz manzaralarla ve sürprizlerle bezeli bir ağaçtır bu. Gökyüzündeki yıldızlar gibi saçılmıştır bu ağaca sakinleri. Umutla, hüznle, acıyla ve gizemle yoğrulmuştur özü. Avalon'dur bu ağacın adı.

ÖN SÖZ

KARANLIK GECE

Sarp kayalıklardaki yarıktan püsküren alev, karanlığı öfkeli bir ejderha gibi kavurdu.

Bir tane ve ardından bir tane daha. Ateşkök'ün en yüksek yarları boyunca püsküren alevler havayı yaladıktan sonra kül ve duman perdelerinin ardında yok olup gidiyordu. Çürük yumurta gibi berbat kokan, tepenin simsiyah taşlarından bile daha siyah olan dumanlar sarp kayaların altından döne döne yükselip çatlaklardan dışarı taşıyordu. Hortlak eli biçimindeki ateş otlarıysa parıldayan parmaklarıyla hareket eden her şeye uzanırken tuhaf bir ışıık yayıyordu.

Fakat hiçbir şey kıpırdamazdı o tepelerde. Kül, duman ve püsküren alevlerden başka hareket yoktu. Tek istisna... istikrarlı bir biçimde yukarı çıkan iki karaltıydı.

Gece çökmüştü ve iri yarı bir çift adama ait olan bu iki karaltı, geceyle birlikte tehlikelerin de arttığını biliyordu. Fakat bu malum gece aylardır bitmek bilmiyordu; karanlığı bozan tek şey sarp kayalıklardan mütemadiyen püsküren alevlerdi.

Herkesin yüreklerine korku salan Karanlık Yıl gelmişti zira; tıpkı Gölün Hanımı'nın meşhur kehanetinde de söylediği gibi Avalon'un tüm yıldızları bir yıl boyunca hüküm sürecek bir karanlığa gömülmüştü.

Yine de Kara Kehanet'in en kötü tarafı, karanlığın yedi di-yarı birden yutması değildi. Hayır, daha da kötüsü, Gölün Ha-nımı bu karanlık yılda Avalon'un sonunu getirecek bir çocu-ğun doğacağını söylemişti. Tek umut 'Merlin'in gerçek vârisi' idi. Ancak onun kim olduğunu veya Kara Kehanet'in çocuğu-nu nasıl yeneceğini hiç kimse bilmiyordu.

"Aarrgh!"

Adamın acı feryadı sarp kayalarda yankılandı. "Lanet olsun bu lav taşlarına. Mahvettiler be ayaklarımı."

"Kapa çeneni, ahmak herif!" diye çıkıştı yanına çömelmiş arkadaşı. "Esas sen her şeyi mahvedeceksin."

Çizmesinin yanmış tabanından ayaklarını ovalamayı sür-düren adam tam cevap verecekti ki yukarıda, kayaların en tepesinde bir cisim çarptı gözüne. "Şuna bak," diye fısıldadı: Alevlerin cılız ışığında simsiyah gökyüzüne uzanan bir pen-çeymiş gibi görünen, iç içe girmiş büyük bir dal öbeği-ydi gös-terdiği.

"Hani nerede?"

"Yukarıda. İşte kuş yuvası! Sana dediydim—" Aniden gelen dumanla öksürdükten sonra devam etti. "Kuş yuvası görece-ğiz diye."

Öbür adam başını iki yana sallayınca saçlarından siyah bir kül bulutu havalandı. "Biz yuva falan aramıyoruz, Obba, seni odun kafalı! Biz çocuk arıyoruz. Ve sopa gibi bir şey. Hatırla-dın mı?"

"Tabii ki hatırladım ama orada ikisini de bulabiliriz diyo-

rum işte. Ossyn, benim kardeşim olmasaydın senin gibi bir ahmağı bu yardan aşağı yuvarlar atardım. Ölü bir pirenin bile kafası senden çok çalışır!”

Kardeşinin homurdanmasına aldırmayıp devam etti. “İhtiyar Beyaz El göndermedi mi bizi, ha? İsteddiği çocuğu da burada bulacağımızı söyledi. Ne demişti onun için? Gerçek vâris—”

“Ona ne dediği zerre umurumda değil. Beyaz El bize söz verdiği parayı versin yeter. Demin ne demek istedin sen?”

Obba alnında biriken terleri paçavraya dönmüş pelerininin koluna sildi. “Beyaz El bize ne demişti, hatırla. ‘Alevli yarın tepesinde çocuğu bulacaksınız.’ Aynen böyle demişti. Sonra ne dedi: ‘Anne kartala dikkat edin. Yavrusunu korumak için her şeyi yapar.’ Hâlâ yeterince açık değil mi? Çocuk kuş yuvasında işte.”

“Aman ne açık ne açık,” diye çıktı dumanları uzaklaştırmakla meşgul kardeşi. “Orada kartal çocuğun teki gizleniyor olsa bile yanlış çocuk olabilir. Normal bir çocuk da çıkabilir, herkesin hakkında atıp tuttuğu o karanlık çocuk da çıkabilir.”

Obba uzanıp kolundan tuttu. “Azıcık beynini kullansan olmaz mı? Bu yıl hiçbir diyarda doğru dürüst çocuk doğmadı, bilmez misin? Doğanların çoğu da kara çocuk olabilir diye korktuklarından öldürüldü. Yani burada bir çocuk bulursak büyük ihtimalle doğru çocuktur o.”

Vahşice parlayan gözlerinden alevler yansıdı. “Aman çok da umurumuzda, değil mi? İhtiyar Beyaz El bize çocuk için para verecekse biz de ona çocuk götürürüz. Gerçek vârisin bu kadar küçük olduğuna inanmak istiyorsa da –ki bence çok saçma, o da onun ahmaklığı der geçerim! Ayrıca baktığı bağırsak falında çocuğun on yedi sene boyunca güçlenmeyeceği çıkmadı mı? Paramızı alıp sıvışana kadar epey bir vaktimiz var yani.”

Ossyn'in yüzüne yavaşça bir tebessüm yayıldı. "Belki de o kadar odun kafalı değilsindir." Birden gözüne sıcak kül kaçınca çığlık atıp, "Ogre'in gözü!" diye sövdü. "Bize ne kadar para verse az." Dumanlara sıkı bir yumruk savurmuştu ki savurduğu yumruk abisinin kulağına isabet etti.

Obba inleyip kardeşinin karnına yumruğu geçirdi. "Seni sakar trol! Şu salaklıkların hiçbir paraya çekilmez!" Çatlamış bir kayaya çöküp omuzunda asılı duran av yayını çekiştirdi. "Ama paramızı almak için de- ayyyyy!"

Oturduğu yerden sıçrayınca canını yakan şeyin poposunu çimdikleyen kor gibi kızgın üç parmak olduğu anlaşıldı. Ayağı kalktığı anda takılıp tökezledi ve düştüğü yerdeki taşları yardan aşağı yuvarlayarak yanmış poposunun üzerine *küt* diye oturuverdi.

"Offf," diye inleyip hemen dönerek diz üstü çöktü. "Cayır cayır yandım burada!" Obba bir eliyle sızlayan poposunu tutup kapkara olmuş öbür eliyle de kendisini hiç de hoş olmayan bir biçimde yakan ateş otunu savurdu. "Seni kahrolası bitki! Senin--"

"Şşş," diye aniden tıslayan Ossyn, yukarıdaki kuş yuvasını gösterdi.

Önce bir hışırtı, ardından da havayı döven bir çift devasa kanadın sesi işitildi. Neredeyse üç adam uzunluğundaki kanatlar, aşağıda yanan ateşlerin turuncu ışığıyla parlayarak yuvasından havalandı. Kayalıklara doğru yükseldiğindeyse kartal kadının tüylerle kaplı bedeni görüldü. Kanatlarını cırparken tüylerle kaplı bacakları –ve keskin pençeleri– aşağı sarkıyordu, insan başı şeklindeki kafasıysa sarp kayalıklara doğru dönmüştü. Bukle bukle dökülen gümüş saçlarının altındaki vahşi gözleri de işte o zaman parlamıştı.

Kartal kadın tek kanadını kaldırdığı anda yana yatarak ka-

yalıkların paralelinde süzölmeye koyuldu. Kulakları tırmalayan ciyaklayışı –insanla kartal karışımı bu ses iki adamın da korkudan donmasına yetmişti– tepelerde yankılandıktan hemen sonra uçurumun zirvesinin ardında geceye karışarak gözden kayboldu.

İki kardeş sonunda tekrar nefes alabildi. Birbirlerine *oh be* dercesine baktılar. İkisi de aynı şeyi düşünerek sarp kayalıklardan aceleyle yuvaya doğru çıkmaya başladılar. Obba arada durup ateş otuna bakmadan edememişti. Zira bitki çatır çutur kıvılcım saçıyor, sanki alay edercesine ona gülüyordu.

İki adam tırmandıkça tırmandı. Az sonrasında birkaç sivri kayayla bölünen uzun, sarp bir yamaçtan oluşan zirveye varmışlardı. İşte o kayalardan birinin kenarında kartal insanların ta aşağı diyarlardaki ormanlardan güçlü pençeleriyle getirdiği kırık dal ve eğri ağaç gövdelerinden oluşan kocaman bir kuş yuvası bulunuyordu. İki kardeş yuvanın kenarına tırmandı. Gökyüzüne son bir tedirgin bakış attıktan sonra da sıçrayıp yuvanın içerisine indiler.

Yumuşacık tüyler düşüşlerini yavaşlatmıştı. Tüylerden bazıları elleri kadar küçük, bazılarıysa açık kollarından bile uzundu; gri kuş pisliği kırılmış kabuklarla birlikte her yere yayılmıştı. Ayrıca sivri gagalar tarafından güzelce sıyrılmış yüzlerce ama yüzlerce kemik kayalıklardan püsküren alevlerin ışığında kızıl kızıl parlıyordu.

Bir şey daha vardı. Yuvanın öte ucunda çıplak, küçük bir oğlan yatıyordu. Kayalardaki yarıklardan çıkan dumanlarla ısındığı için üzerine sadece bir çift büyük tüy örtölmüştü. Beş altı yaşlarındaki bir insan çocuğu boyutlarında olmasına rağmen aslında daha yumurtadan yeni çıkmıştı. Bu durum boynunun altından başlayarak bütün bedenini kaplayan geçici çillerden anlaşılıyordu; yetişkinliğe eriştiğinde o çillerin oldu-

ğu yerlerden ne zaman isterse tüylerini çıkarabilecekti. O çiller günün birinde kaybolacak olsa bile kemerli burnu, tüylü kolları ve sivri tırnakları asla kaybolmayacaktı.

“Sen al onu!” diye fısıldadı Obba yayını omuzundan indirirken. “Ben nöbet tutacağım.”

“Annesini mi gözetleyeceksin?” Ossyn kardeşini şakayla dürttü. “Yoksa ateş otlarını mı?”

“Acele et,” diye homurdandı diğeri. Fakat gökyüzünü kollamadan önce alev var mı diye arkasına bakmadan da edemişti.

Bu esnada kardeşi belinden bez bir çuval çıkardı. Yoğun dumanın altında kalsa da öksürüğünü tuttu. Sessizce yuvada ilerleyerek kartal çocuğun tepesine dikildi. Çocuğa baktığında yüzündeki gülümseme silindi. “O herifin bize bu sıska kuş çocuk için o kadar para vereceğinden emin misin?”

“Yapacak mısın şu işi artık?” diye telaşla fısıldadı Obba. Tepesinden kıvrım kıvrım yükselen dumanları izliyor ve en ufak bir harekette okunu ona doğrultuyordu.

Kardeşi *tamam* dercesine başını salladı. Uyuyan çocuğu ayak bileğinden tuttuğu gibi iyice kaldırıp çabucak çuvalın içrisine tıktı.

Ama tam çuvalın ağzını bağlayacakken çocuk uyandı. Kartal refleksleriyle kolunu çıkarıp çuvalın kenarını tuttu. Debelenirken bir bacağına çuvaldan kurtarmış, tiz bir çığlık atarak keskin tırnaklarıyla kendisini kaçırmaya çalışan adamın yüzüne saldırmıştı.

“Arrrrgh!” diye acıyla bağırdı Ossyn. Elini yanağına götürdüğünde kanadığını anlayınca çuvalı bıraktı.

Çuval yere değer değmez kartal çocuk kıvranarak çuvalın dışına çıktı. Sarı kenarlı gözleri öfkeyle parlarken ayağa fırla-

mıştı ki çığlığı basmak için ağzını açtı.

Tam o sırada kafasına koca bir yumruk inince geriledi, den-
gesini kaybetti ve kuş tüyü yığınlarının arasına yığıldı.

“İşte böyle,” dedi Obba yumruğunu ovuşturarak. “Şimdi
mis gibi uyur.” Öfkeyle kardeşine döndü. “Yaptığını gördün
mü, seni sakar trol! Çabuk ol da anası yuvaya dönmeden tık
şunu çuvala.”

Ossyn saya söve baygın çocuğu çuvala tıktı. Çuvalı sırtına
vurmuştu ki durdu. “Dur bakalım. Sopa ne olacak? Beyaz El
çocukla birlikte sopa gibi bir şey getirmemizi de söylemişti.”

Obba yerden bir dal alıp kardeşine fırlattı. “Seni kahrolası
ahmak! Bu lanet yuva sopa dolu! Yüzlerce sopa var burada! Bir
tanisini al ve sok şu çuvala. Yoksa sopayı alır senin kulağına
sokarım.”

“İyi de ya doğru sopa değil–”

Geceyi ansızın ikiye bölen tiz ötüş iki adamı da dehşete dü-
şürdü.

“Geri geldi!”

“Sus, ahmak. Hâlâ iki okum var.” Obba sırtını yuvanın du-
varına verip yere çöktü. Siyah ucu alevlerin ışığında donuk do-
nuk parlayan oku yaya yerleştirdi. Yayın telini yavaşça çekerek
koca kanatların menziline girmesini bekledi. Alnından akan
terler gözlerini yakıyordu ama o bekledi de bekledi.

“Atacak mısın oku artık?”

Yaydan fırlayan ok puslu gökyüzünde ıslık çalarak kaybol-
du. Kartal kadın havada bir manevra yaptı, daha yüksek sesle
öttü ve dosdoğru onların üzerine atıldı.

“Hay kahrolası karanlık! Nişan alamıyorum.”

“Çabuk çıkalım şu yuvadan! Belki dışarıdan–”

Aniden oluşan sert rüzgâr onları geriye püskürtürken koca-

man bir gölge, geceyi daha da kararttı ve hançer gibi pençeler başlarının üzerinden saldırdı. Pençelerden biri kolunu kesince Ossyn çığlığı basarak geriye sendeledi ve çuvalı çırpıların üzerine düşürdü. Yarılan kolundan oluk oluk kan akıyordu.

Gözleri öfkeyle parlayan kartal kadın tepelerine çöktü. Çocuğunu çalmaya cüret eden adamı iyice paralayabilmek için geniş kanatlarını sürekli çırpıyordu. İnleyip duran perişan hâldeki Ossyn o altuni gözlerde en ufak bir merhamet kırıntısı görmüyordu. Yuveyı baştan aşağı sarsan vahşi bir çığlıkla beraber kartal kadın pençelerini kaldırdı ve—

Küt diye birden yana devrildi zira kaburgalarına siyah uçlu bir ok saplanmıştı. Darbenin etkisiyle aşağıda duran kanadı dalların üzerinde sürüklendi ve o esnada Ossyn'in yere kapaklanmış vücudunu da beraberinde götürdü. Birbirine giren kartal kadın ve adam ortalığı tozu dumana katıp yuvarlanarak yuvanın ağzından aşağıdaki kayalara düştü. Gecenin karanlığında yankılanan feryatları yavaşça duyulmaz oldu.

Ardından oluşan yoğun sessizlik bir tek kayalıklardan püs-küren alevlerin çatırtı ve cızırtılarıyla bozuluyordu.

Obba yayını bırakıp sendeleyerek yuvanın kenarına gitti. Aşağıya baktı ve başını iki yana salladı. "Seni sakar ahmak..." Kabuğu soyulmuş bir dala çenesini dayayıp uzun bir süre orada durdu. Sonunda kartal çocuğun hareketsiz bedeninin yer aldığı çuvala döndü. Ve yavaş yavaş bir sırtış yayıldı yüzüne.

"Ne yapalım kardeşim. Galiba senin payını da afiyetle yiyeceğim."

Eğilip çuvalı alacaktı ki durdu. Ossyn'in sopa deyip durduğunu hatırlayınca yuvanın zemininden düz ve sağlam bir dal kaparak çuvala soktu. Sonra çuvalı sırtına vurup yuvanın kenarına giderek iç içe girmiş dallardan aşağı inmeye koyuldu. Nihayet çizmeleri, sağlam kayaya tekrar basmıştı.

Obba kayalıkların tepesinde durup püsküren ateşleri dikkatle gözledi. Fakat daha da temkinli olduğu bir şey varsa o da o baş belası ateş otlarıydı! Sonra aradığı şey sonunda gözüne çarpınca –kayaların tepesinde sarmal şeklinde bir kule– oraya doğru uzun adımlarla yola koyuldu.

Artık işim kolay, diye geçirdi içinden. Bundan sonra ne sürünme ne de tırmanma vardı! Tek yapması gereken kayaların sırtını takip ederek o kuleye yürümekti. Pis kokulu alevler püsküren yarıklara bile aldırmadan akşam gezintisine çıkmış gibi geçip giderdi yanlarından. Tıpkı köydeki ihtiyarlardan biri gibi; hem de yakında çok ama çok zengin olacak bir ihtiyar.

Öyleyse neden birazcık eğlenmiyordu ki? Durup çuvalı yere koydu ve küçük teneke cep şişesinin tıpasını açtı. Yöredekilere ateş suyu diyordu bu merete. İsmi de hak ediyordu doğrusu! İçkiden kocaman bir yudum aldı ve gırtlığını yakarak midesine inmesinin tadını çıkardı. Sonra bir yudum daha.

Oh be, dünya varmış.

Geçirip yine sırtıttı ama bu sefer çarpık gülümsemesi yüzüne iyice yayılmıştı. Birden yerde duran çuval kıpırdanıyormuş gibi geldi gözüne. Çuvala süratle geçirdiği tekme bu sorunu hemen ortadan kaldırdı. Zira çuvaldaki çocuk inlemiş, çuval da taş gibi hareketsiz kalmıştı.

Yükünü tekrar sırtlandı. İşin tuhafı yürümek biraz zorlaşmıştı sanki, taşlar ayaklarının altında oynayıp duruyor gibiydi. Fakat endişe etmeye gerek yoktu. Kayalıkların kenarından uzakta durduğu sürece uçurumdan yuvarlanması mümkün değildi.

Artık sarmal kulenin dibindeki yeşil alevleri görebiliyordu. Beyaz El'in dediği çıkmıştı. O kurnaz ihtiyar tüm bu olanları kesin biliyordu; kayalıkları, çocuğu hatta kartal kadını bile önceden görmüştü. Obba *tabii ya* dercesine başını sallarken boş

sadağının kayışına hafifçe vurdu. Son talimatları da hatırlıyordu: ‘Çocuğu yeşil alevli geçitten geçir, büyüü sözleri söyle ve bırak, gücüm seni eve getirsin.’

Kayalardaki çatlaklardan fırlayan bir çift cızırdayan parmak, çizmesine doğru bir hamle yaptı. Obba yana doğru bir adım attığında neredeyse düşüyordu. Yine o sarsıntılar! Bastığı yer titriyordu sanki. Sarmal kuleye bakarken bu kadar sarsıntıda nasıl ayakta kalabildiğine şaşırdı.

Ah, ama şimdi düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Alacağı ödeme gibi daha önemli şeyler. Para kesesinin ağırlığını şimdiden hissedebiliyor, sikkeleri avucunda şakırdattığını işitebiliyordu. Hem kendi payı hem de Ossyn’ninki. Hah! *Bir de bana odun kafalı demişti.*

Birden durdu. Kule olması gerektiği gibi tam karşısında duruyordu. Tahmininden çok daha yüksekti, boyu yetişkin bir meşe ağacı kadar vardı. Ve çöktü çökecek gibi duruyordu. Ama o da ne? Yeşil alevlerin önünde bir şey hareket ediyordu.

Obba gözünü açıp kapadı. Orada biri vardı!

Puslu gece kadar karanlık bu kişi sarmal kuleye yaklaşırken Obba onu arkasından izledi. Kulenin dibindeki yeşil alevlere vardığındaysa ne olduğunu nihayet görebildi.

Genç bir kadındı bu. Paçavraya dönmüş elbisesi ve karman çorman kızıl saçlarına bakılacak olursa bir köylüydü. Obba dudaklarını yaladı. Şimdi işler düzeliyordu işte! Belki de geçide girmeden önce ganimetiyle birazcık eğlenebilirdi.

Sessizce yaklaşp yana yana iyice kararmış kocaman bir kayanın ardına saklanarak avını incelemeye koyuldu. Kadının sırtı ona dönüktü ve yüzü alevlere bakıyordu. Büyük ihtimalle ellerini ısıtıyordu. Aniden kükreyerek kadına saldırdı. Kadın irkilip çılglığı basarak döndüğünde kucağındaki kundaklı be-

beği neredeyse elinden düşürüyordu.

Kadına birkaç adım kala durdu. Başını bir yana eğip pis pis sırtırtırken omuzundan bıraktığı çuval *küt* diye yere düştü. Sonra kollarını kocaman açıp kulak tırmalayan bir sesle, “Gel buraya, çiçeğim,” dedi. Çarpık dişleri yeşil yeşil parlıyordu. “Bu soğuk gecede biraz ısınmanın vakti geldi.”

Kadın dağınık ve gür saçlarını savurdu. “Defol!” diye bağırdı ortak lisanda ama aksanını Obba daha önce hiç duymamıştı. “Yoksa gecedен de soğuk ölümü tadarsın.”

“Demek cesuruz, ha? Cesur çiçeklere bayılırım.”

Kadını kuleye sıkıştırmak için üzerine yürüdü. Yeşil alevlerin aslında bir geçit olduğunu bilse dahi bebeği koruyacak büyümlü sözleri bilmediği sürece geçitten kaçmaya cesaret edemezdi. Büyücünün sakalı adına, çok kolay olacaktı bu iş!

Kadın kaşlarını çatarak adama vahşice baktı. “Yaklaşma diyorum sana, pis herif! Yoksa... yoksa...”

“Yoksa ne, gonca gülüm?” Tam o esnada ilk kez kadının gözlerini gördü. Parlak turuncu gözlerinin köşeleri yukarı doğru çekikti. Böyle gözler bir tek Alevliler’de olurdu. *Demek insan değil, o ateş halkından biri.*

“Gel buraya, yoksa sinirleneceğim.” Eğilip yerden irice bir taş aldı. “Sinirlenirsem de bebeğinin canını yakarım.”

“Hayır!” diye bağırان kadın kundağa daha sıkı sarıldı.

Obba üzerine yürüdü. “Bu çiçeği koparma vakti geldi, heh heh.”

“Defol dedim sana!” Titreyerek sol elini kaldırdığında parmak uçları kor ateşler gibi yanmaya başladı. Artan ısıyla birlikte açık turuncuya dönen parmak uçları cızırdayıp çatırdıyordu, hasmına alev oku fırlatmak üzereydi. Kolunu dümdüz açıp parmaklarıyla ona nişan almıştı ki—

Obba'nın attığı taş kolunu kırdı. Acıyla haykırdığında parmaklarındaki ateş de yavaşça sönmüştü. Geriye sendeleyip yere düşünce bebeğini de düşürdü. Yere düşer düşmez ciyak ciyak bağırarak kundağa süründü.

Fakat Obba erken davranmıştı. Bebeği havaya kaldırıp kadının yetişemeyeceği bir noktada tuttu. Gözlerinden alev saçıyordu. "Dur bakalım orada. Dur da yavrunu susturayım."

"Yapma!" Yerden ona tekme attı. Ama Obba yana çekilip gülmekle yetindi, elindeki bebekse ağlayıp duruyordu.

Obba ayağını yere sağlamca bastı. Bu gürültücü yaratığı kayalıklara çarpmak üzereydi. "Şimdi yumurta kabuğu gibi kırılıp açılacaksın."

"Haayır!"

Kolları gerildi. Fırlattı fırlatacaktı.

Tam o anda sert bir şey kuvvetle çarptı ona. Bu taş değil bir kafaydı. Kartal çocuğun kafasıydı!

Obba geri sendeleyip kulenin dibine çökünce bebek kucağından kaydı. Hemen fırlayan kadın oğlunu alıp kenara yuvarlandı.

Yanağı şişip morarmış kartal çocuk öfkeyle çığlık attı. Boyuna bosuna bakmadan tek istediği, bu korkunç gecede onu yuvasından koparan bu adama saldırmaktı. Tekrar hamle yapmak üzereydi ki tepesinde kopan gümbürtüyle donup kaldı.

Kayalardan oluşan sarmal kule sallanıp sarsılarak ortadan ikiye yarıldı. Kulenin üst kısmı bir anda tamamen çöktü. Obba'nın cüssesinden bile büyük kayalar aşağıdakilerin üzerine düşmeye başladı. Bırak kaçmayı çığlık atacak bile zaman yoktu. Kartal çocuk nefesini tuttu; yerdeki kadın bebeğine son kez sarıldı.

Kartal çocuğun omuzuna o anda bir şey battı. Bir pençeydi

bu! Derisini deşmeden omuzundan sağlamca tutuyordu. Kaygıyla yukarı baktığında annesinin yüzünü yeniden göreceğini düşünmek onu rahatlattı.

Ama bu... bu annesi değildi! Kayalar tepelerine yağmur gibi yağarken güçlü bir kartal adamın üzerine çullandığını hayal meyal görür gibi olmuştu. Pençelerden biri kartal çocuğun omuzunu tutarken öbür pençe de kadını ve çocuğunu taşıyordu. Kartal adamın rüzgâr gibi uğuldayan kocaman kanatları onları güvenli bir yere götürüyordu.

Sarmal kule kulakları sağır eden müthiş bir gürültüyle çöktü. Gökyüzüne yükselen taş parçaları ve is bulutu dumanlara karıştı. Kadın ve iki çocuk kıl payı –yoksa tüy payı mı demeli– kurtulmuştu. Obba ise o kadar talihli değildi. Ölürlenki son düşüncesi asla göremeyeceği o çil çil paralardı.

Kartal adam havada dönüp kanat çırparak kayalıkların kenarındaki dümdüz, geniş bir taşın üzerine yükünü bıraktı. Kendisi de onlardan birkaç adım öteye indi. Onları bir süreliğine süzdü; altuni gözlerinin parlaklığı etraftaki titrek alevlerden değil içinde yanan tuhaf ateşten kaynaklanıyordu.

Kartal çocuk ve kadın da ona çıt çıkarmadan bakıyor, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Hatta minik bebek bile susmuştu.

Birden kartal adamın vücudu parlamaya başladı. Kocaman kanatları küçülüp iki kola dönüştü. Göğsündeki tüyler süratle kayboldu. Kartal çocuk şaşkınlıkla ciyaktarken kadının gözleri kocaman açılmıştı.

Karşılarındaki bir insandı, üstelik epey yaşlıydı. Karman çorman ak sakalları belinden aşağıya iniyor, ihtiyar gözlerinin içi hem güler hem ağlar gibi bakıyordu; burnuysa kartal gagası gibi kemerliydi. Sabah sisi gibi parlayan rünlerle bezeli, uzun, gök mavisi bir cübbe giymişti. Kafasında sivri ucu yana yat-

muş, eski püskü, ezilmiş bir şapka vardı.

Nefesi kesilen kadın elini ağzına götürdü. "Sizi tanıyorum," diye mırıldandı. "Siz--"

Adam hemen elini kaldırıp onu susturdu. "Daha fazla söze gerek yok, canım. Burada olmaz." Kara gözleri kayalık sırtlarda gezinirken sarmal kuleden geriye kalan tek şeye, dumanlar içindeki moloz yığınının kısa bir süre takıldı. "İzleyen gözler, dinleyen kulaklar olabilir. Şimdi bile."

Sakalıyla oynayarak kadına doğru eğildi. "Beni tanıyorsun, evet. Ve o kadar yolu boşuna gelmediğimi de biliyorsun. Sadece benim için değil tüm Avalon için çok değerli birinin hayatını kurtarmak için geldim."

Birden hüzünlenen gözleri kartal çocuğa kaydı. "Ona iyi bak güzel yürekli kadın, tamam mı? Onu kendi oğlun gibi koru. Çünkü bu berbat gecede annesini kaybetti."

Bu sözleri işiten kartal çocuğun yüzü buruştu. Baştan aşağı titrese de ayakta kalmaya çalıştı. Kadın elini nazıkçe çocuğun omuzuna koydu. Fakat o dönüp kadına bir kez olsun bakmadan omuzunu silkerek elinden kurtuldu. Sarı kenarlı gözleri sadece ve sadece yaşlı adamın üzerindeydi.

Yamulmuş şapkasını düzelten ihtiyar tek dizinin üzerine çöktü. Uzun, kemerli burnu az kalsın kartal çocuğun burnuna değecekti. "Adın Scree, değil mi?"

Kaskatı kesilmiş çocuk başıyla onayladı.

"Bu dünyada çok büyük bir rol oynayacaksın, evlat. Hem de çok büyük bir rol. Sana yardım etmek için korkarım elimden pek bir şey gelmiyor. Ama en azından sana bunu verebilirim."

Hemen sakalından beyaz bir kıl koparıp avucuna koydu. Gece esintisine kapılan kıl avucunda kımıldadı. Sonra başını çok hafif yana yatırdı ve kıl birden renk değiştirip kıvılcak kahve

bir tona büründü. Aynı zamanda kalınlaştı, uzadı ve tepesi budaklı bir ahşap parçasına dönüştü.

Ve büyümeyi sürdürdü de sürdürdü. Çocuğun şaşkın bakışları karşısında gittikçe kalınlaşıp uzadı ve sonunda eğri büğrü, budaklı bir asaya dönüştü. Her iki yanına oyulmuş tuhaf rünler gizemle parlıyordu. Yaşlı adam bir an durup yavaşça elinde döndürerek asayı inceledi. Sonra iç geçirip budaklı tepesine hafifçe vurdu. Rünler son bir kez ışıdayıp tamamen kayboldu.

“İşte asan.” Kartal çocuğun küçük elini alıp asanın sapına koydu. “Uzun yıllar boyunca bana çok iyi hizmet etti. Ve şimdi de umarım sana hizmet eder.”

Kartal çocuğun parmakları asanın sapını kavradı. Bunu gören yaşlı adamın çalı gibi kaşları çatıldı. “Söz ver bana, bu asaya sahip çıkacaksın. Kıymetini hayal dahi edemezsin.”

Çocuk başıyla onayladı.

“Güzel. Bir kartal çocuğun sözü yüz büyücünün büyüsüne bedeldir.”

Çocuğun göğsü kabarmıştı. Asayı aldı, şöyle bir tarttı ve bağrına bastırdı.

İhtiyarın yüzü bir an aydınlansa da tekrar asıldı. “Kara Kehanet’i bilmeyecek kadar küçük müsün?”

Kartal çocuk kaşlarını çatmakla yetindi.

Yaşlı adam daha da yaklaşmış çocuğun kulağına fısıldadı.

Kartal çocuğun kaşları dinledikçe hayretle kalktı. Kadın bölük pörçük birkaç cümle duyabilmişti: “Çocuk için... korkunç bir tehlike... sonunda büyücünün gerçek vârisi...”

Sonunda yaşlı adam yüzünde ciddi bir ifadeyle ayağa kalktı. Bir elini kalçasına koyup iyice gerinerek belini kütürdetti. “Ah, keşke hep kartal kalsam,” dedi özlemle. “Uçmak, ayakta

durmadan ya da ortalıkta sopa yutmuş gibi dolaşmaktan çok daha güzel! Sırt için daha faydalı olduğu da kesin."

Bir kez daha kartal çocuğa dikti gözlerini. "Sana verdiğim görev hiç de kolay değil, genç dostum. Bu görevde tek başına-sın. Ayrıca tehlikeli de bir görev. Ve tam on yedi yıl sürecek, epey uzun bir süre. Ama en azından şunun sözünü verebili-rim: Günün birinde senin de kocaman kanatların olacak. Ve işte o zaman uçacaksın! Göklerde süzülecek, uzak diyarlara gideceksin."

Son bir kez parmağını budaklı asanın üzerinde gezdirdi. Ardından kadına döndü. Bebeğinin üzerine eğilerek sordu: "Oğlan mı?"

Kadın başıyla onayladı.

"Adı ne peki?"

Kadının yanakları kızardı. "Tamwyn."

"Hmm, evet. Tamwyn." Sakalını kaşırken düşüncelere dal-dı. "Geleceği korkarım ki pek parlak değil."

Bunu duyan kadın irkildi.

"Adı halkınızın dilinde Kara Alev demek oluyor, değil mi?"

Kadın çekine çekine başıyla onayladı.

Yaşlı adam iç geçirdi. "Böylesine bir geceye yaraşır bir ad ama ona da uygun olacak mı? Acaba bu çocuk Avalon'a alevle-rin ışığını mı getirecek, yoksa gecenin karanlığını mı?"

Elini uzatıp kemikli parmağının ucunu oğlanın minicik al-nına koydu. "Yeni kardeşinin aksine, senin kanatların olmayac-kak. Ancak belki sen de... uçmanın bir yolunu bulursun, ken-dine özgü bir biçimde..."

Belli belirsiz gülümseyip bir adım geri atarak kayalıkların en kenarına geldi. Konuştuğunda sesi yankılanıyordu: "El-veda, benim güzel çocuklarım. Bir daha karşılaşır mıyız onu

bilmem.” Durdu ve kartalınkiler kadar parlak gözlerle onları süzdü. “Yine de hep sizinle olacağım.”

Kadın elini kartal çocuğun omuzuna tekrar koydu.

Çocuk bu sefer omuzunu silkmemişti.

“Ve şimdi gitmeliyim. Başka zamanlara, başka mekânlara.” Kendi kendine mırıldanarak sözlerini noktaladı: “Senin kade-rin de bu, Olo Eopia.”

“Ama...” diye karşı çıktı kadın. “Nasıl gideceksiniz?” Yeşil alevlerin altında kaldığı devasa moloz yığınının eliyle gösterdi. “Geçit yok oldu.”

İhtiyar onu duymamış görünüyordu. Tüm vücudu parlamaya başladı ve tekrar kocaman bir kartala dönüştü. Kanatlarını kocaman açıp havaya sıçrayarak yükseldikçe yükseldi. Sonra birden kayalıklara döndü, gecenin sessizliğinde yankılanan tiz bir çığlık kopardı ve doğruca moloz yığınınına dalarak ortadan kayboldu.